

Elérhetőnek lenni az Úr számára – Abonyi Sándor
(vele lenni, az Úrral járni)

Néhány gondolat a szellemi alapokról

Már az első tanítványok jellemzésére is azt a kifejezést használja az ige, hogy „vele voltak”. Mátyás apostollá választásakor is elsődleges szempont volt, mondhatni kizáró kritérium, hogy olyanok közül válasszanak, akik „vele voltak”; azaz tanúi voltak Jézus földi életének, szolgálatának, halálának és feltámadásának.

Jézus nemcsak tőlünk várja azt, hogy „vele legyünk”, hanem Ő is velünk akar lenni:

„Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” – mondja Jézus a Máté 28.20-ban.

Jézus egy folyamatos - vele való - közösségre hívott el bennünket. Bizonyosak lehetünk a felől, hogy a maga részét – „veledek vagyok” – Ő be fogja tölteni, mert Ő hű és igaz. Kérdés, hogy mi hogyan állunk a magunk részével? Ha mindkét oldal rendben van, az jelent az ember számára egy olyan folyamatos Istennel való kapcsolatot, ami a bűnbeesés előtt Ádám esetében is működött: folyamatosan hallotta az Úr hangját. Később, de még az özönvíz előtti időben Énokh volt az, aki „kedves volt Istennek”, ezért az akkori gonosz világból Isten el is ragadta őt.

„Hit által vitetett fel Énokh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyosságot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek.” (Zsidó 11:5)

Mint Énokh esetében is láthatjuk nem valami lehetetlen dolgot kér tehát tőlünk Isten.

Vele lenni, vele járni azonban emberileg lehetetlen. Amikor Isten szelleme újjászüli bennünket, akkor egy krisztusi természet részeseivé - új emberré – válunk, akik Ádám bűnbeesés előtti állapotával azonos természettel fogunk rendelkezni:

„Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. (Gal. 2.20)

Ez a változás a Szent Szellem munkájának eredményeként történik meg bennünk, amikor újjászületünk. A keresztség által Krisztussal együtt mi is eltemettünk és hozzá hasonlóan mi is feltámadunk, hogy egy új életben járjunk (Róma 6,4).

A keresztyén élet kezdete az, amikor teljes szívünkkel megtérünk, újjászületünk és bemelegedünk vízbe és Szent Szellemben.

„Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszite a Szent Lélek ajándékát.” (Ap. csel. 2:38)

Ettől fogva – a bennünk lakozó Szent Szellem által - képessé válunk arra, hogy folyamatosan „vele járjunk” – feltéve, ha mindenben engedelmessé válunk neki! Amikor azonban Ádám bűnbe esett Ő is elvesztette a kapcsolatot Istennel és onnantól kezdve neki és a tőle származó – Istentől elszakadt, bűnös emberiségnek is – megszakadt a

kapcsolata Istennel. Ezért kell mindenkinek újjászületni és nem elég csak vallásosnak lenni. Jézus nyilvánvalóvá tette Nikodémusnak, Izrael tanítójának, hogy a vallásosság és az írások ismerete önmagában semmit sem ér:

„Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (János 3.3)

A „vele járás” gyakorlati megvalósításáról

A szellemi alapok bemutatása után, ami előfeltétele az Istennel való járásnak, most egy hétköznapi – rádiós - példán keresztül nézzük meg, hogyan is működhet ez a mi életünk mindennapi gyakorlatában. Itt nem csupán egy vasárnapi keresztyénségről van szó, hanem egy „non stop” – folyamatos (éjjel-nappal) - keresztyénségről.

Rádiós nyelven mondva Jézus „adó-vevője” a Szent Szellem hullámhosszán folyamatosan működik. Kérdés, hogy a bennünk lévő - Szent Szellem által belénk ültetett - saját adó-vevő készülékünkkel mi a helyzet? Be van egyáltalán kapcsolva? Ha bűnbe estünk és nem akarunk abból megtérni, akkor a bűn elválaszt bennünket Istentől és megszakad a kapcsolat Isten és ember között; azaz ott van továbbra is saját „adó-vevőnk”, csak éppen ki van kapcsolva. Vannak sokan, akik munka közben folyamatosan hallgatják a rádióadást is: a munkájukra figyelve a kezükkel dolgoznak, de közben – ezzel párhuzamosan – a fülükkel hallják azt is, amit a rádió mond. Sok embernél ez nagyon jól működik. Ma a mobil telefonok világában hasonló a helyzet. Az emberek az utcán – menet közben - beszélgetnek a mobiljukon, vagy kihangosítót, fülhallgatót használva munka közben folyamatosan kommunikálnak másokkal. Az, amit Isten kér tőlünk az semmivel sem több, csak annyiban más, hogy nem a digitális hálózatokon kell „lógnunk” folyamatosan, hanem kapcsoljuk be a Szent Szellem „adó-vevő” készülékünket és munka közben is folyamatosan legyünk vételre állítva, hogy amikor szükséges észrevegyük az Úr hívását és tudjunk kommunikálni vele.

Ahhoz, hogy mindez – „az Istennel való járás” - a mi hívőéletünkben is működjön a következők szükségesek:

- igyekezzünk elkerülni a bűnt, vagy ha el is buktunk, azonnal bánjuk meg és kérjünk bocsánatot Istentől,
- úgy éljünk ebben a világban, hogy ne bonyolódjunk bele az élet dolgaiba olyan mértékben (ne szálljunk be az un. „mókuskerékbe”), hogy folyamatosan maradjon figyelmünk arra is, hogy szellemileg éberek, érzékenyek tudjunk maradni az Úr adásának vételére, az Úrral való kommunikációra.

Ezt a fajta Úrral való járást jelképesen kétféleképpen szoktam kifejezni:

- az egyik, hogy „a lábunk mindig a földön legyen, a fejünk pedig a mennyben”. Veszélyes helyzetbe kerülnek azok a hívők, akik már annyira szellemiek akarnak lenni, hogy közben „elvesztik a lábuk alól a talajt” (már teljes testtel a mennyben járnak és elvesznek az irrealitásokban). Az ilyen hívőket szoktuk „hyper vagy szuper szelleminek” nevezni, ami egy kóros állapot. Az ilyen

hívók vannak a legjobban kitéve a Sátán megtévesztésének, mert elvesztik minden realitás érzéküket.

- a másik kifejezés, amit szoktam mondani, hogy a szellemi „antennánk legyen mindig kidugva”, azaz az „adó-vevő” készülékünk legyen mindig bekapcsolva és vételre állítva.

Ahhoz, hogy ez az állapot létrejöjjön egy olyan Krisztust követő – valódi keresztyén - életmódot kell az életünkben kialakítanunk, ami mellett az Istennel való kommunikáció lehetséges. Semmi világi veszteség nem ér fel azzal a veszteséggel, amit az által szenvedünk el, ha megszakad a kapcsolatunk az Úrral, azaz nem halljuk az Ő hangját, ahogyan azt az Ő juhainak illik:

*„A juhok **hallgatnak annak (az Úr) szavára; és a maga juhait **nevükön szólítja**, előttük megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját.**” (János 10:3-4)*

A gyakorlatban úgy kell berendezni az egyéni, a családi, a munkahelyi és egyéb szükséges elfoglaltságainkat, hogy semmiképpen sem szálljunk be a „mókuserékbe”, azaz ne vállaljunk többet, mint ami az Úrral való kapcsolatunk rovására menne.

Mindez talán teljesen lehetetlennek tűnik, de szeretnék néhány bibliai és személyes példát is felhozni arra, hogy ez így működik. Isten, aki a legjobban ismer minket, különben sem kérne tőlünk olyat, ami lehetetlen.

Néhány bibliai példa

Amikor Isten elhelyezte *Ádámot* az Éden kertben, akkor elvégzendő feladatokat is adott neki, hogy „művelje és őrizze azt”. Emellett várta el tőle, hogy folyamatosan kapcsolatban legyenek egymással.

Amikor *Énókot* említettük, ő sem volt tétlen ember, hanem tette és élte az ő mindennapi életét és egyedül Isten szellemére volt utalva, mert neki sem a Törvény, sem ó – és újszövetségi írások nem álltak rendelkezésére.

Noé „igaz ember” módjára élte az életét, meghallva a mindennapi munkája mellett, hogy az Úr szólt hozzá, hogy „építsen bárkát” és *Énokhoz* hasonlóan neki sem állt rendelkezésére semmiféle szent írás.

Ábrahám is meghallotta Isten hangját és engedelmeskedett annak. Vándorlásai közben is bőven volt tennivalója, amiről meggyőződhetünk, ha elolvassuk az élettörténetét.

Mózes éppen a nyáját legeltette, amikor észrevett valami szokatlan dolgot a csipkebokornál és akkor szólt hozzá Isten és Ő meghallotta.

Gedeonról azt olvassuk, hogy „éppen **csépel**t a pajtában” (Bír. 6.11), amikor meghallotta az Úr hangját és elhívta őt, hogy szabadítsa meg Izrael népét a midianiták elnyomása alól.

Dániel, aki hatalmas kijelentéseket kapott Istentől szintén nem volt a mai értelemben vett „főállású szolgáló”, hanem fogságban, szolgaként dolgozott a Babiloni király udvarában.

Lehetne folytatni a sort sok más bibliai példával. Remélem, hogy a fentiek után nem vonja senki kétségbe az Úrral való járás működésének lehetőségét Bibliával a kezünkben és a Szent Szellemnek minden emberre való kitöltésének állapotában, holott ez már az emberiség korai időszakában mindezek nélkül is működött, mert Istennek minden lehetséges!

Az Úrral való járás biblikus hozzáállás és tudatos törekvés eredményeként kialakított valódi keresztyén *életmód*. Mindenkinek a saját érdekében törekedni kell erre, hogy Isten mindenkinek ki tudja teljesíteni az életét: meg tudja mindenki futni azt a pályát, amit Isten minden embernek személy szerint szánt és így egy Istentől való áldott életet élhessen.

Néhány személyes példa

Engem az életem legnehezebb időszakában ragadott meg és hívott el az Úr, amikor éppen házépítésbe kezdtem, a vállalatot, ahol dolgoztam eladták és elkezdődtek az elbocsátások és a gyerekeim továbbtanulás előtt álltak. Mindezek ellenére Gedeonhoz hasonlóan a sok, kimerítő leterheltség ellenére is elért az Úr, mert nyitott voltam felé.

A hívő életem első két évét magányos hívőként, de Bibliával a kezemben és mindenben az Úr akarátát keresve kezdtem el és tanultam meg sok – időnként keserves - próbálkozáson keresztül az Úrral való járást. Senki sem tanított egyedül Isten szelleme, hogy lehet egyidejűleg több területen is (munka, család) felelősségteljesen helytállni, és közben megtanulni az Úrral való járást. A további közel 20 év alatt munka mellett folyamatosan szolgáltam és láttam el előljárói feladatokat a gyülekezetben.

Az első „Merre tovább gyülekezet” című könyvemet szintén egy olyan időszakban írtam, amikor a vállalatnál egy teljesen leégett üzem teljes újjáépítésével voltunk feszített munkatempóban elfoglalva, a megszokott családi, gyülekezeti élet és szolgálat mellett. Ebben az időben kezdtem el 50 évesen az angol tanulását is a 'O'-ról 9 hónapos, intenzív nyelvtanfolyamot is végigcsinálva.

Mindez az Úr dicsősége! Nélküle semmi sem lett volna lehetséges!

Néhány konkrét példát hadd mondjak el, hogy munka mellett hogyan sikerült az Úrral járva hallani az Ő hangját, hátha bátorításul szolgál mások számára is:

- *egyik esetben* a munkát követően egy étteremben egy esti üzleti vacsorán vettem részt, ahol étkezés és poharazás közben „hallható hangon” szólt hozzám az Úr. Saul damaszkuszi úton megélt élményéhez hasonlóan történt. Olyan hallható hangon hallottam, hogy azt hittem mindenki hallotta. Bennem viszont ez semmi drámai hatást (megvakulás, földre esés) nem váltott ki. Másnap a munkahelyen az egyik - előző esti - vacsorarésztevőre rákérdeztem, akire

tulajdonképpen a kijelentést kaptam és akkor derült ki, hogy csak én hallottam a többiek nem. Az illető azonban visszaigazolta, hogy az a nagyon személyes dolog, amit kijelentett róla az Úr az igaz.

- *másik alkalommal* egy üzleti tárgyalást vezettem a munkahelyemen, amikor egy közel egy millió forintos többletköltség vállalása volt a téma. A vétkes két fél közül egyik sem akarta vállalni a nagy összeg miatt. Mikor már teljesen reménytelennek tűnt a megegyezés az Úr ekkor Salamon bölcsességét juttatta eszembe a két asszony gyerekeivel kapcsolatban. Rögtön tudtam, hogy a Szent Szelemtől van és világossá vált, hogy a megoldás a költségek megfelezése a vitatkozó felek között. Amikor elmondtam a javaslatomat, mindketten meglepődtek és azonnal elfogadták a javaslatot. Az Úr bölcsessége megoldotta a kibogozhatatlannak látszó helyzetet.
- sok éven keresztül beruházásokkal (is) foglalkoztam a munkahelyemen és legtöbbször egyedi feladatokra kellett vállalkozóktól ajánlatot kérni és versenyeztetni őket. Ezek sokszor igen nagy értéket képviseltek és az ajánlatok között sokszor elég nagy különbség volt. Ilyenkor mindig nagy kérdés volt, hogy mi az a bizonyos reális ár? A tőkés tulajdonos elvárta, hogy áralkut folytatva komoly árengedményeket érjünk el a vállalkozóknál. Ezt a munkát már megtérésem előtt is végeztem és akkor a világban szokásos módon – egymásnak feszülve - alkudoztunk a végtelenségig. Megtérésem után világossá vált, hogy ezt így nem csinálhatom és kértem az Urat, hogy mit lehet ebben a helyzetben tenni, hogy a tulajdonos érdekét is képviselni tudjam és elkerüljem a végtelen alkudozást, amiben nem volt békességem. Ekkor az Úr szólt hozzám ott a munkahelyemen: „*Áron adjatok, áron begyetek*”. Nagyon megörültem, hogy az Úr szerint ilyen egyszerű a helyzet: nem kell alkudoznom, hanem a reális áron kell szerződést kötnöm. Igen ám, de a nagy kérdés ezek után már csak az maradt, hogy *mi a reális ár?* Sok esetben az Úr előre kijelentette egy konkrét összeget, amiben meg fogok tudni egyezni, ami a tulajdonos számára is elfogadható lesz. Az Úr mindig nagy bölcsességet adott ezekben a helyzetekben és sikerült minden buktatót elkerülnöm az évek során. Dicsőség az Úrnak! Hiszem, hogy Isten helyezte engem oda arra a munkahelyre és azt is egy Istentől való szolgálati területnek tekintetem. Isten bölcsessége volt, hogy egy olyan munkakört adott, ahol én voltam a fizető fél, így a vállalkozók, amikor arra lehetőségnyílt kénytelenek voltak ellenvetés nélkül meghallgatni a bizonyoságtételemet is. Így éveken keresztül - elutasítás nélkül - sok tekintélyes vezető embernek beszélhettem a hitemről.

Ezeket a személyes példákat azért említettem meg, hogy a saját hétköznapi példámon is igazoljam, hogy amiről az ige beszél mindaz lehetséges. Mindezeket nem úgy éltem meg, mint valami rendkívüli dolgot, hanem mint a mindennapi életem részét. Ha nem is sikerült mindenben tökéletesen az Úrral járva az Ő

akarátában megmaradni, de az bizonyossá vált számomra, hogy amiről az ige beszél a „vele lenni és „vele járni” kifejezések alatt, az ma is lehetséges és a normál keresztyén élet jellemzője kell, hogy legyen. Törekednünk kell rá, hogy folyamatosan az Úrral járjunk, hogy gyakorlatot szerezzünk az Úrral való járásban és tévedés nélkül meg tudjuk különböztetni az Ő hangját. Van ugyanis valaki, aki szintén szereti hallatni a hangját és meg akarja téveszteni a keresztyéneket hamis dolgokat mondva nekik. A zavaró, időnként kecsegtető dolgokat is ígérő zavaró adás ellenére is különbséget kell tudnunk tenni az Úr és a gonosz hangja között, még akkor is, ha ígét idézve szól hozzánk. Ezt tette Jézussal is a pusztában, amikor arra akarta rávenni, hogy Istent kísértve vesse le magát a templom tetejéről, mert nem lesz semmi baja:

„Ekkor vivé őt az ördög a szent városba, és odahelyezi a templom tetejére. És monda néki: Ha Isten fia vagy, vésd alá magadat; mert meg van írva: 'Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe'. Mondta néki Jézus: Viszont (az is) meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.” (Máté 4:5-7)

Keresztyének számára komoly figyelmeztetés ez. A **gonosz** egy rosszul megválasztott és kiragadott **ígét idézve** akarta elpusztítani Jézust. Így van ez ma is, sajnos a Sátánnak sok keresztyént sikerül becsapnia, ha ígét hallanak, mert nem vizsgálják meg azt az ige teljességének fényében, mert elhitette őket, hogy nem kell megítélni semmit, mert az szeretetlenség és ítéletés. Ez a Sátán nagy becsapása, ami sok keresztyén életét teszi tönkre.

Jézus szintén igével válaszolt, de nem csupán az ige idézésével verte vissza a Sátán támadását, mint azt sok hívő gondolja, mert az ige önmagában halott betű, hanem a Szent Szellem erejével, aki kivitte Őt a pusztába, hogy megkísértessen. A Szent Szellem adta neki a **szellemek megkülönböztetésének ajándékát** is, hogy különbséget tudjon tenni az Úr (tiszt) és a Sátán (zavaró) hangja között.

Jézushoz hasonlóan nekünk is fel kell vértelnünk magunkat a szellemek megkülönböztetésének (lelkek megítélésének) ajándékával (2 Kor. 12.10), hogy különbséget tudjunk tenni a két – néha nagyon hasonlóan tűnő – hang között. Ezért nekünk is folyamatosan az Úrral járva, ki kell fejleszteni magunkban és gyakorolni a szellemi megkülönböztetést, hogy ne essünk a gonosz csapdájába, ahogyan a kezdeteknél már Évával is megtörtént.

Ha halljuk az Úr hangját, de nem cselekedjük meg, akkor az ige szerint bolond emberek vagyunk, akik „fövenyre építik a házukat”, és nem lesz örök életünk. Ha viszont **halljuk** és **meg is cselekedjük** azt, akkor **bölcs emberek** vagyunk, akik kősziklára építik a házukat és örök életünk lesz. (Máté 7.24-27)

Az Úr adjon nekünk erőt és bölcsességet az Úrral való mindennapi járásunkban.

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és honlapcímének (<http://keskenyut.wordpress.com>) megadásával.